

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

EFESOS: ATT ÄLSKA JESUS VÄL

Uppenbarelseboken 2:1-7 • Predikan G8B 2024-05-05 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Nu har vi kommit till ett nytt avsnitt i Uppenbarelseboken, ett avsnitt där vi får höra den förhärlicade Kristus skriva brev till sju församlingar. Dessa är verkligen sju historiska församlingar, men vi har goda skäl att läsa dessa brev som skrivna till den världsvida kyrkan, det vill säga, också till oss.

För några år sedan var det en stor och numerärt framgångsrik församling som var känd i hela västvärlden, en församling som hade inspirerat andra församlingar på alla kontinenter med sina nya idéer om hur man firar gudstjänst, hur man predikar, hur man ska organisera sig och mycket annat. De beslutade sig av olika anledningar att göra en omfattande undersökning bland sina medlemmar där man ställde frågor om deras andliga växt. I slutändan blev en förkrossande sanning smärtsamt uppenbar, nämligen att församlingens tusentals medlemmar inte växte som kristna överhuvudtaget. Det kom som en chock och blev förstås början på en period av allvarlig självrannsakan. Hela systemet, hela filosofin som församlingen var byggd på visade sig vara mer eller mindre värdelös. De lyckades attrahera och mobilisera och skapa starka känslomässiga upplevelser för mängder av människor varje vecka, men det var som om dessa starka känslomässiga upplevelserna bara skapade ett behov av nya starka känslomässiga upplevelser och ingen verklig hunger efter eller kärlek till Kristus.

Föreställ dig om Jesus Kristus hade skrivit ett brev till oss där han ser på oss med sina ögon som är som eldslågor och där han talade till oss med ord som är som ett tveeggat svärd. Vad skulle han säga? Skulle han berömma oss? Eller skulle han avslöja synd och varna oss?

Här gör han just det. Han skriver brev till sju församlingar som låg i nuvarande Turkiet. Vissa varnar han och vissa berömmar han. Den första och den sista församlingen är i allvarlig fara. Den andra och den näst sista får bara beröm. Och de tre i mitten får blandade omdömen.

Idag ska vi alltså titta på den första och också den som låg närmast Patmos geografiskt, nämligen församlingen i Efesos. Alla dessa brev är intressanta och lärorika på sitt sätt, men det här brevet tycker jag är särskilt intressant eftersom Jesus både berömmar församlingen och samtidigt varnar för att om församlingen inte omvänder sig kommer han att flytta dess ljusstake, det vill säga, dra bort sin Ande från den så att församlingen dör. Det vi läser här är mycket allvarligt och det väcker frågan vad det innebär att älska Jesus väl.

Jag lägger upp predikan i fyra punkter. Först vill jag ge lite historisk bakgrund till församlingen i Efesos. Därefter ska vi titta på verserna där Jesus berömmar församlingen, jag kallar punkten "församlingens trofasthet". I den tredje punkten ska vi titta på vad Jesus uppmanar församlingen att göra för att älska honom väl och i den fjärde punkten vill jag ge

tre praktiska förslag för hur vi kan blåsa liv i elden av vår kärlek till Kristus. Så: (1) historisk bakgrund; (2) församlingens trofasthet; (3) att tänka och att göra; och (4) förslag till meditationer.

I. HISTORISK BAKGRUND EFESOS

Vi går till den första punkten och funderar på det historiska sammanhanget kring församlingen i Efesos.

De bästa lärarna

Vi måste börja med att säga att församlingen har många styrkor. Den var verkligen värd att berömma på flera sätt. Den grundades och fostrades av de bästa tänkbara lärarna. Troligtvis var det Aquila och hans hustru Priscilla som grundade församlingen som kom dit tillsammans med Paulus och som stannade kvar när han reste vidare (Apg 18). Sedan kan vi läsa lite senare i Apg 18 att en bildad man vid namn Apollos kom till Efesos. Han talade brinnande i anden och undervisade noggrant om Jesus. Aquila och Priscilla tog sig an honom och undervisade honom grundligare.

När Paulus kom tillbaka till Efesos korrigerade han församlingen angående den Helige Ande och döpte dem i Jesu namn eftersom de tidigare bara blivit döpta med Johannes dop. Sedan stannade han där i tre år, längre än han stannade i någon annan församling som han grundat eller besökt på någon av sina resor.

Där i Efesos tränade han pastorer och undervisade de kristna. Senare blev Timotheos pastor i församlingen, och därefter Tychikus som nämns i slutet av Efesierbrevet. Sedan kom aposteln Johannes och blev församlingen pastor. Det står inte i Bibeln, men kyrkofadern Irenaeus som föddes på hundratalet i Smyrna nämner det i en av sina böcker.

Så man kan säga att de hade några av historiens mest framstående lärare och pastorer: Aquila, Apollos, Paulus, Timotheos och aposteln Johannes. Och församlingen hade verkligen en fantastisk begynnelse. Paulus undervisning i Efesos blev känd i hela Turkiet. Gud gjorde stora under. Sjuka blev botade och onda andar drevs ut. Om man läser Apostlagärningarna 19 ser man att hela staden påverkades av den här lilla församlingen, vilket bland annat ledde till att många av de som utövat magi samlade ihop sina böcker och brände dem offentligt. Det var böcker som motsvarade ett värde av 150 årslöner för enkelt folk, jag gjorde en liten räkning och landade på att det skulle motsvara ungefär 45 miljoner kronor. Böcker för 45 miljoner, det är ett skapligt bokbål.

Men det fortsätter. Det blev upplopp och förföljelse av församlingen eftersom församlingen påverkade affärerna för de som sålde bilder av avgudar. Paulus behövde fly för sitt liv. Avgudar, magi, demoner, sjukdomar – allt detta fick ge vika på grund av den här församlingens tjänst i Efesos. Det var verkligen en fantastisk begynnelse.

Framstående stad

Efesos var en framstående stad. Även om Pergamon egentligen var huvudstaden så var Efesos ändå den mest inflytelserika. Efesos var en hamnstad på den tiden. Den kallades "Asiens ljus" och "Asiens marknad". Den var centrum för flera viktiga handelsvägar och när förföljelsen av de kristna blev värre kallade Ignatius staden för "martyrernas färdled" ("Highway of the Martyrs"). Det var när kristna i öst skulle föras till Kolosseum för att slitas i stycken av vilda djur. Allting löpte samman i Efesos.

Hednisk

I Efesos fanns också centralt för tillbedjan av Artemis, eller Diana. Där fanns det enorma templet som betraktades som ett av världens sju underverk när det gäller byggnader. Det var byggt i marmor, 125 meter långt och 60 meter brett och 25 meter högt. Där fanns tusentals av präster och prästinnor och mängder av prostituerade, sångare, dansare och musiker. Man tillbad gudinnan för att man skulle kunna få barn och det var en blandning av extaser och dryckenssakap och alla former av sexuella uttryck, till och med stymplingar. Den grekiska filosofen Herakleitos som bodde i Efesos skrev att moralen i templet var värre än djurens. Han sa att de som gav sig åt tillbedjan där bara passade att dränkas.

II. FÖRSAMLINGENS TROFASTHET

Det är det historiska sammanhanget som den här församlingen finns i. De var en ö i ett hav av magi och dekadens och ondska. Och det leder oss in i den andra punkten som handlar om var Jesus berömmar dem för. Så låt oss titta på texten igen. Jesus säger,

Uppenbarelseboken 2:1-3 (SFB-15)

1Skriv till ängeln [eller sändebudet] för församlingen i Efesos: Så säger han som håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han som vandrar bland de sju ljusstakarna av guld: 2 Jag känner dina gärningar, ditt arbete och din uthållighet. Jag vet att du inte kan tåla onda människor. Du har provat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare. 3 Ja, du är uthållig, och du har uthärdat mycket för mitt namns skull utan att tröttna.

Till en början kan vi se att han knyter an till den vision av honom som Johannes fick, som vi tittade på i förra predikan. Här hänvisar han sig till sig själv som han som håller de sju ljusstakarna i sin högra hand och vandrar bland dem. Han är som en yttersta översteprästen som ger olja, det vill säga, helig Ande, till sitt folk som är församlingarna. Han håller församlingarna i sin hand.

1. Dess möda, κόπος

Han börjar med att säga att han känner dess gärningar. Jag tror att det skulle vara tydligare om man satte en kolon efter "gärningar". Det är som ett samlingsbegrepp som utvecklas i de två följande orden, nämligen arbete och *uthållighet*.

Han känner församlingens *arbete*. En annan översättning är "möda". Det är ett ord som handlar om hårt arbete. Det är vad en soldat gör när han kämpar på slagfältet tills han faller ihop av utmattning. Det är den sortens arbete som kräver allt vad kropp och själ kan ge.

Det här är en hårt arbetande församling. De var inte lata, de gav allt de hade. Och Jesus berömmar dem för det. Det här var inte någon som hoppade över församlingens sammankomster vid minsta lilla motstånd. De levde för tjänsten i sin församling. Deras liv var maximerat, de var upptagna med att arbeta, med att älska varandra, att ge till församlingen, att predika evangeliet för alla som ville höra. Det var fullt av aktivitet och det är i Jesu ögon något berömvärt.

Här finns förstås en lärdom för oss. I vårt land har vi inte så mycket av den amerikanska drömmen att man ska börja på botten och arbeta sig uppåt för att bli rik. Här har vi däremot en djupt rotad idé om att allt vi gör måste kännas meningsfullt. Att vi måste förverkliga oss

själva i allt vi gör, och om det inte känns meningsfullt är det inte värt att göra. Vi föraktar det enkla och att göra något som är tråkigt för en själv men som underlättar för andra.

Det är ett allvarligt misstag. Jesus säger att om någon kommer och tar vår mantel ska vi ge honom tunikan också. Att vi ska älska våra fiender och göra gott mot dem som hatar oss (Luk 6:27-30). Hur mycket mer skulle vi då inte ge av oss själva till våra bröder och systrar i vår församling som Jesus gång på gång uppmanar oss att älska? Paulus talar om att vi ska överträffa varandra i ömsesidig aktning, nästan som att vi skulle tävla om hur vi kan älska varandra på de mest praktiska sätt. Så, vänner, låt oss ta församlingen i Efesos till föredöme och inte hålla något tillbaka i hur vi tjänar varandra i församlingen. Både i enkla saker som att städa golvet efter en gudstjänst och i svåra saker som att dela våra liv med varandra och tala uppriktigt med varandra, att bekänna våra synder för varandra och be för varandra.

2. Dess uthållighet, *ύπομονή*

Vi går vidare. Nästa ord är att Jesus berömmar församlingens *uthållighet*. Det grekiska ordet betyder "att förbli under". Det handlar inte om att ge upp utan är snarare mod och tapperhet som accepterar att man går igenom perioder av svårigheter och lidande, till och med förföljelse och förlust. Det är en uthållighet som inte låter sig nedslås utan som fortsätter längs samma smala väg trots att den är full av hinder.

Den här församlingen var inte bara arbetsam utan också arbetsam trots lidande och svårigheter. De gav inte upp när något började bli svårt. De var uthålliga.

Lite längre ner i texten, i vers 3, får vi en liten sammanfattning när Jesus säger,

Uppenbarelseboken 2:3 (SFB-15)

3Ja, du är uthållig, och du har uthärdat mycket för mitt namns skull utan att tröttna.

De är uthålliga för hans namns skull. De gjorde det för Kristus. Vi kan alltså inte vifta bort dem som legalistiska fariséer. Deras möda är något gott och deras uthållighet likaså. De är arbetsamma och uthålliga av rätt anledning. De var inte arbetsamma och uthålliga för att de tänkte att de skulle kunna samla på sig meriter inför Gud. De gjorde det inte för att han skulle bli imponerad av dem och tycka om dem mer för deras många gärningars skull. De gjorde det för Jesu namns skull.

3. Dess intolerans mot ondska

En tredje sak som Jesus berömmar dem för är deras *intolerans mot ondska*. Jesus säger i vers 2: "jag vet att du inte kan tåla onda människor". Sedan säger han i vers 6:

Uppenbarelseboken 2:6 (SFB-15)

6Men den fördelen har du: att du hatar nikolaiternas gärningar som också jag hatar.

Jesus berömmar dem för att de hatar det som han hatar. I det här fallet en falsk lära som vi inte vet exakt vad den handlade om, men om vi läser i brevet till Pergamon så nämns samma lära igen tillsammans med Bileams lära som handlade om att föra folket in en annan sexualmoral än den som Gud gett i sitt ord. I församlingen i Pergamon hade de inte gjort något åt den, vilket Jesus håller emot dem, men i Efesos hatade de den, vilket Jesus berömmar dem för.

Det är en av den här församlingens styrkor, att de var intoleranta mot synden. De tog den på allvar. De visste innebörden i Romarbrevet 8:13 som säger att "om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar kommer ni att leva." De visste innebörden i Efesierbrevet 5:5 att ingen som är sexuellt omoralisk har någon arvedel i Guds rike. De visste att synden är en fråga om liv och död, och om de inte tog synden på allvar skulle det innebära slutet för församlingen. De visste att synden skadar både de personer som är del i gemenskapen, som en jäst som genomsyrar hela degen, och att synden skadar församlingens vittnesbörd för världen. Kyrkofadern Klemens av Alexandria sade om Nikolaiterna, "De gav hän sig åt nöjen som getter och levde sina liv i njutningslystnad." ("They abandoned themselves to pleasure like goats, leading a life of self-indulgence.")

Vi lever i ett sammanhang i Sverige där det finns församlingar i nästan varje liten by, men där en minimal; en försvinnande liten del av alla församlingar skulle kunna sägas hata nikolaiternas eller bileams lära. Vart de än kom skulle de tas emot med öppna armar under banderollen "hos oss får alla brustna människor plats. Vi är så snälla att vi till och med är snällare än Gud." Vi ska tala mer om det här när vi kommer till församlingen i Pergamon, men låt oss nu ta Efesierna till föredöme och hata det som Jesus hatar. Det kommer att göra oss annorlunda mot 99% av alla församlingar i Sverige och det kommer att orsaka mistänksamhet och förtal. Vi kommer att kallas för extrema och fördömande och kärlekslösa och legalistiska, men i slutänden kommer dessa domar över dem som faller dem och som sätter sig över Guds ord för att vara mer barmhärtiga än honom. Vårt ansvar är att vara trofasta som församlingen i Efesos och sedan får världen säga vad den vill. Men vi vet att världen behöver se något som är annorlunda, någon som hatar det som Jesus hatar. Så låt oss göra det.

4. Dess urskillning

Det fjärde och sista som Jesus berömmar församlingen i Efesos för är dess urskillning. Han säger "du har provat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare."

Det finns mycket att säga om urskillning, men tiden räcker inte till för någon längre kommentar. Men vi måste se att en förutsättning för att man ska kunna urskilja sanning från lögn är att man dels känner till sanningen och dels att man älskar sanningen. Utan dessa är ingen urskillning möjlig.

Den här församlingen hade blivit förberedd på att det skulle komma människor som utger sig för att vara en sak men egentligen är något annat. Paulus sa till pastorerna i Efesos när han träffade dem för sista gången

Apostlagärningarna 20:29-30 (SFB-15)

29 Jag vet att när jag lämnat er ska rovlystna vargar tränga in bland er, och de kommer inte att skona hjorden. 30 Ja, bland er själva ska män träda fram som förvränger sanningen för att dra över lärjungarna på sin sida.

Så de hade blivit varnade. Och de hade blivit utrustade. De kände till sanningen och de visste att de skulle komma. Varningen gäller också oss och alla församlingar. Det kommer att komma människor som utger sig för att vara kristna men som egentligen är vargar som förvränger sanningen för att dra över lärjungarna på sin sida. Frågan är om vi är redo för det.

Är vi redo att kämpa för församlingens enhet? Känner vi till sanningen och älskar vi den tillräckligt för att kämpa för att bevara den?

Så långt berömmar Jesus församlingen i Efesos. För dess möda, för dess uthållighet under lidande, för dess intolerans mot ondska och för dess urskillning och vilja att göra något åt det. På många sätt är det här en fantastisk församling som Jesus verkligen bekräftar. Men nu kommer vi till anledningen till att församlingen är i allvarlig fara. Vi går till den tredje punkten som jag kallar ”att tänka och att göra.”

III. ATT TÄNKA OCH GÖRA

Jesus säger,

Uppenbarelseboken 2:4-5 (SFB-15)

4Men jag har en sak emot dig: att du har övergett din första kärlek. 5 Kom därför ihåg varifrån du har fallit, och vänd om och gör dina första gärningar. Annars, om du inte vänder om, kommer jag till dig och flyttar din ljusstake från dess plats.

Övergett sin första kärlek

Han säger att de har övergett sin första kärlek. Vad betyder det?

Jag ska erkänna att jag varit väldigt förvirrad av den här texten genom åren. Därför att när jag hör till exempel Andrae Crouch:s sång ”Take me back” som handlar om att han vill tillbaka till den plats där han först tog emot Jesus så tänker jag alltid att jag verkligen inte vill tillbaka dit. Även om jag älskade Jesus så var det en dum kärlek. Jag kände honom inte som den han är utan som den jag trodde att han var. Jag var inte så säker på att jag behövde honom, men jag var väldigt säker på att han behövde mig. Det är så dumt att jag vet inte var jag ska ta vägen! Ska jag tillbaka dit?

Nej, Jesus menar inte att vi ska syssla med nostalgi. Han talar inte om att vi måste tillbaka till den första förälskelsen, att vi ska försöka frammana ett särskilt känslotillstånd som vi hade förr och om vi inte gör det så kommer han att ta sin Ande från oss.

I stället för att tänka att vi ska återvända till den första kärleken i tid, tänk ordning. De har övergett sin första och främsta kärlek. Någonstans på vägen har andra saker tagit överhanden. De har inte bevarat den, de har inte arbetat på den. Om vi ska jämföra med ett äktenskap så har de inte vakat över det och kultiverat det. De har inte fortsatt att lära känna varandra, de har inte fortsatt att uttrycka sin kärlek till varandra och uppvakta varandra. De har slutat att fundera på vad de kan göra för att vara till glädje för varandra. De har tappat intresset för varandra.

Jeremia 2

Det är samma sak som Gud säger genom profeten Jeremia i Jeremias andra kapitel,

Jeremia 2:2 (SFB-15)

2[...] Jag minns din ungdoms hängivenhet,
hur du älskade mig under din brudtid
och följde mig i öknen,
i landet där man inte sår.

Sedan fortsätter texten och Gud pekar på andra folk som tillber avgudar och som troget håller fast vid dem, medan hans folk är otrogna mot honom och istället vill följa avgudar.

Det vi ser i Efesos är alltså första steget mot avfall. Det börjar förstås med att Gud inte längre är det viktigaste för oss. Det blir mer som ett fritidsintresse bland andra. Det är något vi måste balansera i det svåra livspusslet tillsammans med fotbollsträningar och TV-serier och matinköp.

Rätt handling av fel orsak

Vi ser hos församlingen i Efesos att den fortfarande är full av aktivitet; aktivitet som Jesus bekräftar och berömmar. Och även om de gör det för Jesu namns skull så tycks alltså inte Jesu namn vara lika viktigt för dem längre. De gör rätt saker, vilket är bra. Men deras hjärtan och deras djupaste lojalitet tillhör något annat. Och så går det inte att vara kristen. Det är en väg mot evig undergång.

Så vad ska vi göra åt det? Hur ändrar man kurs? Hur kan man återgå till den första och främsta kärleken? Hur kan man älska Jesus väl, på det sätt som är rimligt? Jesus ger två steg: att tänka och att göra.

1. "Kom ihåg" – förnuft

För det första säger han: "kom ihåg". Han uppmanar dem att använda sitt förnuft. "Kom ihåg varifrån du fallit." De ska tänka på vilka de var innan han födde dem på nytt. Det är en kallelse till begrundan (contemplation) eller till det som puritanerna kallade meditation.

Vad är meditation i kristen mening? Thomas Watson definierar det som *sinnets heliga övning där vi för Gud sanningar in i åminnelse och allvarligt begrundar dem och därefter tillämpar dem i våra liv.* ("A holy exercise of the mind whereby we bring the truths of God to remembrance, and do seriously ponder upon them and apply them to ourselves").

Puritanerna menade att utan att stanna upp och allvarligt meditera över bibliska sanningar så kommer vi aldrig att växa som kristna. Om vi hör en predikan eller läser en bibeltext utan att ta tid att djupt begrunda vad den ville säga och vad den betyder för oss så är det som att äta en måltid där man sväljer varje bit hel utan att tugga den eller smälta den. Det blir ingen näring till kroppen. Flera av dem använder just den liknelsen och säger att så omöjligt som det är för kroppen att få näring om man inte kan smälta maten, lika omöjligt är det att få näring av nåden om man negligerar meditationen.

Någon gång tror jag att jag ska göra en hel undervisningsserie om det här eftersom det är en stor och extremt viktig men också en bortglömd fråga, men här får vi stanna för idag. Låt oss lägga märke till att Jesus uppmanar församlingen att använda sitt förnuft. Att komma ihåg. Att tänka noga på vilka vi var och vad Jesus gjorde för oss i frälsningen.

2. "Gör" – vilja

Sedan kommer han till det andra steget: "gör". "Gör dina första gärningar." Vi ska alltså inte bara stanna upp och tänka utan vi ska, precis som Watson säger, också tillämpa det på våra liv.

IV. FÖRSLAG TILL MEDITATIONER

Älskade vänner, det här är en fråga om liv och död. Om vi inte fortsätter att ge näring till relationen till Jesus kommer vi att ha övergett vår första kärlek. Om vi inte tar på allvar Jesu

uppmaning att tänka och göra så kommer vår kristna tro att rinna ut i sanden. Därför vill jag ge en fjärde punkt där jag ger tre förslag till meditationer som jag delvis hämtat från den engelska puritanen Thomas Doolittle.

1. Begrunda din synd

För det första: begrunda din synd. Jesus uppmanar oss att komma ihåg varifrån vi har fallit. Att komma ihåg vilka vi var innan han tog oss upp som sina.

Begrunda syndens avskyvärda natur. Begrunda vad den gör med dig. En cancersjuk person kan säga att han har en av livets typiska smärtor. Men om han inte accepterar att det är en sjukdom som är livshotande så kommer han aldrig att söka vård för den. När vi ser synden för vad den är så kommer vi att vilja kämpa emot den med allt vad vi har. När våra sinnen är fördunklade bryr vi oss inte om den.

Synden är mer avskyvärd än djävulen själv. Och syndens lön är döden. Det är något att ta på största möjliga allvar! Vi måste hata den och kämpa emot den. Så stanna upp och begrunda vad den gör med dig.

Begrunda syndens konsekvenser. Vi faller i synd eftersom vi ser på den och försöker att maximera dess nytta och minimera dess konsekvenser. Vi är djärva att gå in i synd eftersom våra sinnen inte är klara över vad den gör med oss. Begrunda en evighet i helvetet. Begrunda hur den förstör relationen till andra människor. Begrunda vilket slaveri den för oss in i.

Begrunda specifika synder så att du ska kunna övervinna dem. Om din synd handlar om att du inte klarar att ge pengar, titta på texter om hur Jesus som hade allt, gav allt för att du skulle bli rik. Om din synd handlar om högmod, titta på texter som handlar om Jesus som är universums upphöjde ödmjukade sig till döden på ett kors.

När du tänker på detta, låt det också bli till praktiska konsekvenser för dig. Ta konkreta steg för hur du inte bara tackar Gud för hur han frälst dig från syndens fördömmelse utan också för hur du övervinner specifika synder som du har en tendens att återkomma till. Bekänn din synd för en broder eller syster i församlingen och be honom eller henne att hålla dig ansvarig framöver.

2. Begrunda vad gott Jesus gjort mot dig

För det andra: begrunda vad gott Jesus gjort mot dig.

Begrunda hur han är tillräcklig för dig i livets alla skeden. Han är frihet för den som är fången. Han är bröd för den som hungrar och syn för den som är blind. Allt du någonsin behöver finns i honom. När du var förlorad blev han din frälsare och den som bevarar dig. När du okunnig och blind blev han ditt ljus och visade dig vägen till liv. När du var dödligt sjuk av synden blev han din läkare och gav sitt eget blod så att du skulle kunna bli hel. När du var smutsig tvättade han dig ren. När du var Satans fånge och slav blev han din befriare. När du var Guds fiende blev han din fred genom att utge sig själv att krossas av Gud i ditt ställe.

Utan honom kan du aldrig bli salig, förlåten, försonad, helad eller befriad. När du har honom, har du allt du någonsin kan behöva. När du har honom har du Fadern, den helige Ande, du har alla löften inklusive löftet om evig salighet inför hans ansikte.

Se hans godhet! Se hur han gett dig allt detta på bekostnad av honom själv. Han tog förbannelsen som var vår genom att bära den i vårt ställe.

3. Begrunda hur rimligt det är att älska honom

För det tredje: begrunda hur rimligt det är att älska honom.

Ingen har förtjänat din kärlek som han. Begrunda vad han har lidit för dig, vad han betalat för dig, vad han har lovat dig och vad han har förberett för dig. Se de sår han bar för att dina sår ska bli helade. Se den krona av törne som han bar för att han skulle kunna sätta en krona av rättfärdighet på ditt huvud. Se honom dö för att du ska få leva. Se honom fattig så att du skulle kunna bli rik. Se honom fördömd så att du skulle kunna få förlåtelse. Se honom i vända och ångest så att du ska kunna njuta av frid och salighet. Se honom bära Faderns vrede så att du ska kunna få Faderns nåd och kärlek.

Se hur rimligt det är för dig att älska honom. Ingen annan har förtjänat din kärlek som han.

Den kärlek du kan ge till Jesus är den ljuvaste kärlek eftersom den är helt trygg och fri från synd. Du kan inte älska honom för mycket. Du kan inte älska honom som du tidigare älskade synden. Om du till exempel älskade rikedom tidigare så vet du att det är en kärlek som är full av bekymmer och möda och oro och fruktan. Men inget av dessa finns i honom. Det är en trygg kärlek i att den inte kommer att förvandlas till något annat, vilket den ofta gör om den är riktad mot något annat.

Kärleken till honom är den enda kärleken som gör att vi kan fortsätta älska. I helvetet finns bara sjuka kärlekar och bitterhet. Men inför hans ansikte och hans evigt utflödande kärlek kan vi också fortsätta att älska varandra i all evighet.

AVSLUTNING

Vänner, det finns så mycket mer jag skulle vilja säga om hur vi kan öva oss i att älska Jesus väl. Men precis som i att vaka över kärleken i ett äktenskap går det tillbaka till dessa två steg: att tänka och att göra. Att med vårt förnuft inta en hållning, en riktning, och hålla fast en tanke en längre tid för att utforska vad den innebär i våra liv. Att se vad vi har framför oss istället för att gå vilse i allt som vi tror att vi skulle vilja ha. Att kalibrera vårt hjärta till det som är verkligt gott för oss. Så ta för vana att se på Kristus. Läs om honom. Det behöver inte vara något långt, det räcker med en enda vers. Stanna kvar i den versen och tänk noga på vad den innebär för dig. Fundera sedan på vad du kan göra för att leva ut den versen och gör det för Jesu namns skull.